

In het donker

Cara Hunter

In het donker

Vertaald door Ireen Niessen

2019 Prometheus Amsterdam

Voor 'Burke en Heath'
Op veel gelukkige dagen

Oorspronkelijke titel *In the Dark*

© 2019 Penguin Books UK Cara Hunter

© 2019 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Ireen Niessen

Omslagontwerp Sander Patelski

Foto omslag Andy & Michelle Kerry/Trevillion Images

Foto auteur Justine Stodart

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 4182 0

Proloog

Ze opent haar ogen in duisternis zo ondoordringbaar als een blinddoek. In de zwaarte van oude, bedompte lucht die lange tijd niet is ingeademd.

Haar andere zintuigen ontwaken met een schok. Druipende stilte, kou, stank. Schimmel en nog iets wat ze nog niet kan plaatsen, dierlijk en smerig. Ze tast met haar vingers en voelt gruis en vocht onder haar spijkerbroek. Het begint haar weer te dagen – hoe ze hier is terechtgekomen, waarom dit is gebeurd.

Hoe heeft ze zo stom kunnen zijn?

Ze onderdrukt de bittere golf van paniek en probeert rechtop te gaan zitten, maar het lukt haar niet zich te bewegen. Ze zuigt haar longen vol en schreeuwt; het geluid wordt weerkaatst door de muren. Ze schreeuwt en schreeuwt en schreeuwt tot haar keel rauw is.

Maar er komt niemand. Want niemand kan haar horen.

Ze sluit haar ogen weer en voelt hete tranen over haar gezicht rollen. Ze staat stijf van de woede en verontwaardiging en is zich van weinig anders bewust tot ze, vol afgrijzen, de eerste scherpe kleine pootjes over haar huid voelt bewegen...

Iemand schijnt eens gezegd te hebben dat april de wreedste maand is. Nou, wie het ook was, hij of zij was geen rechercheur. Wreedheid kan op elk moment plaatsvinden – ik kan het weten, ik heb het gezien. Maar kou en donkerte verzachten de scherpte. Zonlicht, vogelzang en een blauwe lucht kunnen in dit beroep meedogenloos zijn. Misschien komt dat door het contrast. Dood tegenover hoop.

Dit verhaal begint met hoop. Het is 1 mei en de eerste dag van de lente – de echte lente. En als je ooit in Oxford bent geweest, dan weet je: het is hier alles of niets. Als het regent lijken de stenen piskleurig, maar in het licht, als de colleges eruitzien alsof ze uit wolken zijn gehouwen, is er geen mooiere plek op aarde. En dan ben ik nog maar een cynische smeris.

Wat May Morning betreft: nou, dan is de stad op haar excentriekst, haar meest uitdagende 'zelf'. Heidens, christelijk en een beetje maf, en vaak is het moeilijk te zeggen welk van deze woorden van toepassing is. Koorknappen die bij zonsopgang staan te zingen op een toren. Hurdy-gurdy-bands die zich verdringen rond de foodtrucks die de hele nacht al hamburgers verkopen. De pubs gaan om zes uur 's ochtends open en de helft van de studentenbevolking is nog stomdronken van de avond ervoor. Zelfs de nuchtere bewoners van Noord-Oxford komen en masse tevoorschijn met bloemen in hun haar (ik verzin dit niet). Vorig jaar

waren er meer dan 25.000 mensen. Een van hen was een als boom verklede kerel. Je hebt nu wel ongeveer een beeld, vermoed ik.

Goed, hoe dan ook is het een belangrijke dag op de politiekalender. Maar je trekt toch aan het langste en niet aan het kortste eind als je op het rooster staat. De vroege start mag dan heftig zijn, maar er zijn bijna nooit problemen en we worden voorzien van koffie en sandwiches met bacon. Althans, dat was zo de laatste keer dat ik erbij was. Maar dat was toen ik nog een uniform droeg. Voordat ik rechercheur en vervolgens inspecteur werd.

Dit jaar is het anders. Dit jaar is niet alleen de vroege start heftig.

x

Tegen de tijd dat Mark Sexton zijn huis bereikt, is hij bijna een uur te laat. Op dit tijdstip in de ochtend had het rustig moeten zijn, maar het verkeer op de M40 stond helemaal vast, en het bleef filerijden tot aan Banbury Road. En nu hij Frampton Road inslaat, wordt zijn oprit geblokkeerd door een bouwtruck. Sexton vloekt, zet de Cayenne met een ruk in zijn achteruit en rijdt met gierende banden een stukje terug. Dan gooit hij het portier open en stapt de straat op, waarbij hij *nét* een plasje kots op het asfalt mist. Hij kijkt er vol weezin naar en controleert zijn schoenen. Wat is er vanochtend aan de hand in deze verrekte stad? Hij doet de auto op slot, beent naar de voordeur en tast in zijn zakken, op zoek naar zijn sleutels. In elk geval staan de steigers er nu. De koop heeft veel langer geduurd dan verwacht, maar als ze geluk hebben, is het voor de kerst allemaal achter de rug. Hij was overboden op de veiling van een woning aan het eind van Woodstock Road, en had zijn bod voor dit huis moeten verhogen, maar als hij hier eenmaal mee klaar is, wordt het een goudmijn. De rest van de huizenmarkt is misschien aan het watertrappelen, maar

dankzij de kooplust van de Chinezen en Russen lijken de prijzen in deze stad nooit te dalen. Slechts een uur van Londen, en met drie straten verderop een eersteklas privéschool voor de jongens. Zijn vrouw is niet gecharmeerd van twee-onder-een-kap, maar hij heeft haar weten te overtuigen. Het is goddomme enorm. Echt victoriaans, vier verdiepingen boven de grond en een souterrain dat hij wil inrichten als een moderne wijnkelder en thuisbioscoop (niet dat hij dat zijn vrouw al heeft verteld). En hiernaast woont een of andere oude sukkel – die gaat echt geen nachtelijke feestjes houden, toch? En ja, zijn tuin is nogal verwaarloosd, maar ze kunnen altijd een afrastering neerzetten. De tuinarchitect heeft iets gezegd over leibomen. Duizend pond per stuk, maar je hebt meteen een afscheiding. Hoewel zelfs dat het probleem aan de voorkant niet zal oplossen. Hij werpt een blik op de roestige, op bakstenen geplaatste Cortina voor nummer 33, en de drie fietsen die er aan een boom zijn vastgezet; de stapel schimmelige pallets en de zwarte vuilniszakken waar lege bierblikjes uit zijn gerold. Ze lagen er de vorige keer dat hij hier was ook al, inmiddels twee weken geleden. Hij heeft toen een briefje door de brievenbus gegooid met het verzoek aan de oude sukkel om ze te verwijderen. Maar die heeft daar duidelijk geen gehoor aan gegeven.

De deur gaat open. Het is Tim Knight, zijn architect, met een rol plattegronden in de hand. Hij glimlacht breed en gebaart zijn cliënt binnen te komen.

‘Meneer Sexton, goed u weer te zien. Ik denk dat u blij zult zijn met de vorderingen die we hebben gemaakt.’

‘Dat mag ik hopen, ja,’ zegt Sexton op ironische toon. ‘Deze ochtend kan niet veel slechter worden.’

‘Laten we boven beginnen.’

De twee mannen lopen de trap op; hun voetstappen hol weerklinkend op het kale hout. Boven staat de lokale radiozender op

hoog volume te blèren en in de meeste kamers zijn bouwvakkers bezig. Twee stukadoors op de bovenste verdieping, een loodgieter in de badkamer en suite, en een specialist in raamherstel die werkt aan de schuiframen. Een of twee van hen werpen een blik op Sexton, maar hij maakt geen oogcontact. Hij heeft zijn tablet erbij gepakt, maakt aantekeningen bij elke klus en zet bijna overal vraagtekens bij.

Ze eindigen in de uitbouw aan de achterkant, waar het oude stenen afdak is gesloopt en een dubbel zo hoge ruimte van glas en metaal wordt gebouwd. Achter de bomen achter in de tuin zien ze nog net de georgiaanse elegantie van Crescent Square. Sexton zou willen dat hij zich had kunnen veroorloven daar een huis te kopen, maar ach, de huizenprijzen zijn alweer met vijf procent gestegen, dus hij mag niet klagen. Hij loopt de plannen voor de keuken door met de architect ('Jezus, je krijgt niet veel voor zestigduizend pond, hè? Ze leveren er verdomme niet eens een vaatwasser bij.'). Dan draait hij zich om met een blik op de deur naar de keldertrap.

Knight kijkt een tikje ongerust.

'Ah, de kelder, dat wilde ik nog zeggen. Er is een kleine kink in de kabel gekomen.'

Sextons ogen knijpen zich samen. 'Wat voor kink?'

'Trevor heeft me gisteren gebeld. Ze zijn op een probleem gestuit met de gemeenschappelijke muur. We hebben mogelijk een juridische overeenkomst nodig voor we het kunnen verhelpen – wat we gaan doen kan gevolgen hebben bij de burens.'

Sexton trekt een gezicht. 'O kolere, we kunnen ons geen advocaat veroorloven. Over wat voor probleem hebben we het?'

'Ze zijn begonnen de pleisterlaag te verwijderen om de nieuwe bekabeling te kunnen aanleggen, maar een deel van het metselwerk is in behoorlijk slechte staat. God weet hoelang het geleden is dat mevrouw Pardew daar beneden is geweest.'

‘Dat stomme ouwe wijf,’ mompelt Sexton, een opmerking die Knight besluit te negeren. Dit is tenslotte een lucratieve opdracht.

‘Hoe dan ook,’ zegt hij, ‘ik ben bang dat een van de jonge jongens zich niet snel genoeg heeft gerealiseerd waar hij mee te maken had. Maar maakt u zich geen zorgen, morgen komt de bouwkundig ingenieur...’

Maar Sexton beent al langs hem heen. ‘Ik wil het goddomme met eigen ogen zien.’

Het peertje boven de keldertrap flakkert zwakjes terwijl ze naar beneden lopen. Het ruikt er naar schimmel.

‘Kijk uit,’ zegt Knight, ‘sommige treden zijn niet veilig. Je kunt hier in het donker zo je nek breken.’

‘Heb je een zaklantaarn?’ roept Sexton, een paar meter voor hem. ‘Ik kan hier geen ene moer zien.’

Knight overhandigt hem er een, en Sexton knipt hem aan. Hij ziet het probleem niet meteen. Er bladdert verf van wat er nog over is van het oude vergeelde pleisterwerk, en daaronder verbrokkelen de meeste bakstenen door een laag droge grijze schimmel. Van het plafond tot aan de vloer zit een barst zo breed als zijn vinger – die zat er eerder nog niet.

‘Christus, moeten we dit hele godvergeten huis gaan stutten of zo? Hoe kan de taxateur dit hebben gemist?’

Knight kijkt verontschuldigend. ‘Mevrouw Pardew had kasten langs die wand geplaatst. Hij kon er onmogelijk achter komen.’

‘En belangrijker nog, hoe kan het dat niemand die halfgare klungel in de gaten hield die hele brokken uit mijn muur heeft gehaald...’

Hij pakt een stuk gereedschap van de vloer en begint tegen de bakstenen te porren. De architect zet een stap naar voren. ‘Eh, serieus, dat zou ik niet doen...’

Er valt een steen uit de muur, en dan nog een, en vervolgens komt er een heel stuk metselwerk uit ploffen, in het gruis aan hun

voeten. Deze keer ontsnappen Sextons schoenen niet aan de troep, maar hij merkt het niet op. Hij staart met open mond naar de muur.

Er zit een gat in, van misschien vijf of zes centimeter breed.

En in het donker erachter ziet hij een gezicht.

x

Op het politiebureau aan St Aldate's zit de onlangs bevorderde brigadier Gareth Quinn aan zijn tweede koffie en derde snee toast, met zijn dure stropdas over een schouder gehangen om hem uit de kruimels te houden. De dure stropdas die hoort bij het dure pak en de algehele uitstraling van een politieman die net even te knap is om een gewone agent te zijn. Knap in twee opzichten, dat spreekt voor zich. De rest van de rechercheafdeling is halfleeg; alleen Chris Gislingham en Verity Everett zijn aanwezig. Het team heeft momenteel geen grote zaak onder zich en inspecteur Fawley is de hele dag op een congres, dus is er de zeldzame luxe van een late start gevolgd door het altijd aanlokkelijke vooruitzicht van het inhalen van het nodige papierwerk.

Zo is het nog een ogenblik lang. Stofdeeltjes zwevend in het zonlicht dat schuin door de luxaflex naar binnen schijnt, het geritsel van Quinns krant, de geur van koffie. En dan gaat de telefoon. Het is 9.17 uur.

Quinn steekt zijn hand uit en neemt op.

'Recherche.' En dan: 'Shit. Weet je het zeker?'

Gislingham en Everett kijken op. Gislingham, die altijd wordt omschreven als stevig en solide – en niet alleen vanwege zijn nogal omvangrijke middel. Gislingham, die anders dan Quinn nog geen brigadier is, en dat gezien zijn leeftijd waarschijnlijk ook niet meer zal worden. Maar oordeel niet te snel. Elk recherche-team heeft een Gislingham nodig, en als je dreigt te verdrinken,

mag je hopen dat hij degene is die je te hulp komt snellen. En ook Everett is iemand die je niet op haar uiterlijk mag beoordelen. Ze ziet er misschien uit als Miss Marple er op vijfendertigjarige leeftijd uit moet hebben gezien, maar ze is dan ook net zo vasthoudend. Of, zoals Gislingham altijd zegt: in een vorig leven was Ev absoluut een bloedhond.

Quinn is nog steeds aan het bellen. 'En er wordt bij de burens niet opengedaan? Oké. Nee, we komen eraan. Vraag de geüniformeerde politie ons daar te ontmoeten, en zorg ervoor dat ze in elk geval één vrouwelijke agent meenemen.'

Gislingham reikt al naar zijn jas. Quinn legt de telefoon neer en neemt een laatste hap van zijn toast terwijl hij overeind komt. 'Dat was de meldkamer. Iemand heeft vanuit Frampton Road gebeld; hij zegt dat er een meisje in de kelder van de burens ligt.'

'In de kelder?' zegt Everett met grote ogen.

'Iemand heeft per ongeluk de muur gemold. In het huis ernaast schijnt een oude man te wonen. Maar die reageert nergens op.'

'O fuck.'

'Yep. Dat vat het zo ongeveer samen.'

Als ze aankomen bij het huis begint zich daar al een menigte te verzamelen. Sommige van de aanwezigen zijn duidelijk de bouwvakkers van nummer 31, blij met elk excuus om te stoppen; dan krijgen ze tenminste geen geouwehoer met Sexton. Anderen zijn waarschijnlijk omwonenden, en er zijn wat verdwaalde fuifnummers met bloemen op hun hoed en een blikje bier in hun hand; zij zien er niet zo fris meer uit. De ietwat surrealistische sfeer wordt nog versterkt door de levensgrote plastic koe die bij de stoeprand is neergezet, uitgedost in een gebloemd tafelkleed en met narcissen rond de hoorns. Een gekostumeerd groepje is begonnen op de stoep een spontane *morris dance* uit te voeren.

'Allemachtig,' zegt Gislingham terwijl Quinn de motor uitzet.

‘Denk je dat we ze kunnen beboeten voor het zonder vergunning parkeren van dat ding?’

Ze stappen uit en steken de straat over op hetzelfde moment dat er aan de overkant twee politiewagens stoppen. Een van de vrouwen uit de menigte fluit naar Quinn en valt bijna om van het lachen als hij zich omdraait en haar aankijkt. Drie geüniformeerde agenten stappen uit en komen naar hen toe. Een van hen heeft een stormram bij zich; de vrouwelijke agent is Erica Somer. Gillingham neemt de blik waar die zij en Quinn wisselen, en ziet de glimlach in haar ogen om zijn gêne. Dus zo zit het, denkt hij bij zichzelf. Hij vermoedde al dat die twee iets met elkaar hadden. Zoals hij Janet gisteravond nog vertelde, had hij ze net iets te vaak toevallig samen bij de koffiemachine zien staan. Niet dat hij het Quinn kwalijk kan nemen – ze ziet er geweldig uit, zelfs in uniform en onelegante schoenen. Hij hoopt alleen maar dat ze er niet te veel van verwacht: Quinn is bepaald geen trouwe lobbies.

‘Weten we hoe die oude man die hier woont heet?’ vraagt Quinn.

‘Het gaat om ene meneer William Harper,’ zegt Somer. ‘We hebben maar een ambulance besteld, voor het geval er inderdaad een meisje ligt.’

‘Ik weet goddomme echt wel wat ik gezien heb.’

Quinn draait zich om. Een man in het type pak dat Quinn zou kopen als hij er het geld voor had. Goed van snit, zijdeachtig materiaal en een bordeauxrode satijnen voering die afsteekt tegen een paars geruit overhemd en een stropdas met roze stippen. Hij is een en al ‘City’. En pisnijdig.

‘Luister,’ zegt de man, ‘hoelang gaat dit allemaal duren? Ik heb om drie uur een afspraak met mijn advocaat, en als het verkeer op de terugweg weer zo tegenzit...’

‘Sorry, sir, en u bent?’

‘Mark Sexton. Van hiernaast – ik ben de eigenaar.’

‘En bent u degene die ons gebeld heeft?’

‘Ja, dat ben ik. Ik was met mijn architect in de kelder toen een deel van de muur het begaf. Er is daar een meisje. Ik weet wat ik heb gezien, en in tegenstelling tot dat zootje daar ben ik niet half-bezopen. Vraag het Knight – hij heeft haar ook gezien.’

‘Goed,’ zegt Quinn, gebarend naar de agent met de stormram bij de deur. ‘Laten we dan maar opschieten. En roep die lui op de stoep ook tot de orde, alsjeblieft. Het lijkt verdomme wel een scène uit *Wicker Man*.’

Quinn loopt weg en Sexton roept hem achterna. ‘Hé, hoe zit het met de bouwvakkers, sodeju – wanneer kunnen zij weer naar binnen?’

Quinn negeert hem, maar Gislingham tikt hem in het voorbijgaan op de schouder. ‘Sorry, man,’ zegt hij opgewekt, ‘die chique opknopbeurt zal even moeten wachten.’

Op het opstapje bonst Quinn op de deur.

‘Meneer Harper! Thames Valley Police. Als u binnen bent, doe dan alstublieft de deur open, anders zien we ons gedwongen om hem open te breken.’

Stilte.

‘Oké,’ zegt Quinn, met een knikje naar de agent. ‘Ga je gang.’

De deur is steviger dan je zou denken, gezien de staat van de rest van het huis, maar de scharnieren begeven het bij de derde dreun. Een aangeschoten pief in de menigte juicht; de rest dringt nieuwsgierig naar voren.

Quinn en Gislingham gaan naar binnen en trekken de deur achter zich dicht.

In het huis is het stil. Ze horen nog de belletjes van de dansers buiten, en ergens in de bedompte lucht zoemen vliegen. Het huis is overduidelijk in geen tientallen jaren geschilderd: het behang bladdert van de muren en de plafonds zakken door en zitten vol bruine vlekken. De vloer ligt bezaaid met kranten.

Quinn loopt langzaam door de gang. De oude planken kraken

en zijn schoenen schuifelen over het papier. 'Is hier iemand? Meneer Harper? Wij zijn van de politie.'

En dan hoort hij het. Een zacht gejammer. Dichtbij. Hij blijft even staan, probeert te bepalen waar het geluid vandaan komt, snelt dan naar voren en gooit de deur onder de trap open.

Er zit een oude man op de wc, gekleed in slechts een hemd. Er kleven plukjes weerbarstig zwart haar tegen zijn schedel en schouders. Zijn onderbroek ligt om zijn enkels, en zijn penis en ballen hangen slap tussen zijn benen. Hij deinst terug als hij Quinn ziet, blijft mompelen, en zijn knokige vingers grijpen de toiletbril vast. Hij is vies en er zit poep op de vloer.

Somer roept vanaf de drempel. 'Brigadier Quinn? De ambulance is er, dus mochten de hulpverleners nodig zijn...'

'Goddank – laat ze maar snel komen.'

Somer gaat opzij om twee mannen in een groene overall bin- nen te laten. Een van hen hurkt voor de oude man neer. 'Meneer Harper? U hoeft niet bang te zijn. Laten we even kijken hoe het met u gaat.'

Quinn maakt een gebaar naar Gislingham en ze trekken zich terug in de keuken.

Gislingham fluit zachtjes als de deur openzwaait. 'Typisch iets voor het Victoria & Albert Museum.'

Een oud gasfornuis, bruin-met-oranje betegeling uit de jaren zeventig, een metalen gootsteen. Een formicatafel met vier verschillende stoelen. En elk oppervlak bedekt met vuil servies, lege bierflesjes en half opgemaakte blikken met eten, waar vliegen omheen zwermen. Alle ramen zijn dicht en het linoleum onder hun voeten plakt aan hun schoenen. Er is een glazen deur met een kralengordijn die naar een serre leidt, en een andere deur, die dan waarschijnlijk toegang zal bieden tot de kelder. Hij zit op slot, maar er hangt een sleutelbos aan een spijker. Gislingham probeert de sleutels één voor één uit; het kost drie pogingen om

de juiste te vinden. Hoewel die roestig is, draait-ie om zonder te blijven steken. Hij trekt de deur open, knipt het licht aan en zet een stap opzij om Quinn voor te laten gaan. Ze lopen langzaam de trap af, tree voor tree, terwijl de tl-buis boven hun hoofd zachtjes suist.

‘Hallo? Is daar iemand beneden?’

Het licht is zwak, maar ze kunnen wel zien dat de kelder leeg is. Kartonnen dozen, zwarte plastic zakken, een oude lampvoet, een tinnen bad vol troep. Maar afgezien daarvan is er niets.

Ze blijven staan en kijken elkaar aan, allebei met een hart dat zo luid bonkt dat ze nauwelijks iets anders horen. Maar dan: ‘Wat was dat?’ fluistert Gislingham. ‘Een soort gekrabbel. Ratten?’

Quinn schrikt onwillekeurig en bekijkt vluchtig de grond voor zijn voeten; als hij iets weerzinwekkend vindt, zijn het ratten.

Gislingham kijkt nog eens rond; zijn ogen wennen aan het halfdonker, maar hij zou willen dat hij de zaklantaarn uit de auto had meegenomen. ‘Wat is dat daar?’

Hij baant zich een weg door de dozen en ziet dan dat de kelder veel groter is dan ze dachten.

‘Quinn... daar is nog een deur. Help je me even?’

Hij probeert de deur te openen, maar er komt geen beweging in. Bovenaan zit een grendel en het lukt Quinn uiteindelijk om die opzij te drukken, maar die verrekte deur geeft nog steeds niet mee.

‘Hij zit dus op slot,’ zegt Gislingham. ‘Heb je die sleutels nog?’

Het is in het halfdonker nog moeilijker om de juiste te vinden, maar het lukt. Dan zetten ze hun schouders tegen de deur tot die naar voren schuift. Ze worden begroet door een golf smerige lucht en moeten hun handen voor hun neus en mond houden tegen de stank.

Op de betonnen vloer voor hun voeten ligt een jonge vrouw met een ter hoogte van haar knieën gescheurde spijkerbroek en een gerafeld vest aan dat vermoedelijk ooit geel was. Haar mond

staat open en haar ogen zijn gesloten. Haar huid is lijkbleek in het zwakke licht.

Maar er is nog iets. Iets waar ze niet op zijn voorbereid.

Naast haar zittend, aan haar haar trekkend.

Een kind.

..*

En waar ik was toen dit allemaal gebeurde? Ik zou graag zeggen op een stoere plek, een indrukwekkende bijeenkomst van een specialistische dienst of iets op het gebied van antiterrorisme, maar de saaie waarheid was een cursus in Warwick. ‘Gebiedsgebonden politie in de 21e eeuw’. Voor inspecteurs en hoger; hebben wij even mazzel. Met die paar stomvervelende powerpointpresentaties en een belachelijk vroege start begon ik te denken dat de ge-uniformeerde agenten die dienst hadden op May Morning het beslist heel wat leuker hadden. Maar toen kreeg ik het telefoontje. Gevolgd door een geërgerde frons van iemand van de organisatie, die er eerder op had gestaan dat we onze telefoons uit zouden zetten, en een hoorbare zucht als ik de gang op loop. Ze is waarschijnlijk bang dat ik niet meer terugkom.

‘Ze hebben het meisje naar het John Radcliffe Hospital gebracht,’ zegt Quinn. ‘Ze is er slecht aan toe – ze heeft duidelijk al een tijdje niets gegeten en ze is sterk uitgedroogd. Er was een fles water in het vertrek achtergelaten, maar ik vermoed dat ze het meeste ervan aan het kind heeft gegeven. De artsen kunnen ons er meer over vertellen nadat ze haar nader hebben onderzocht.’

‘En het jongetje?’

‘Dat heeft nog steeds niets gezegd. Maar christus, hij is ook maar een jaar of twee – wat kan hij ons nou vertellen? Dat arme joch wilde Gis of mij niet in z’n buurt hebben, dus is Somer in de ambulance meegegaan. We hebben Harper ter plekke aangehou-

den, maar toen we hem het huis uit probeerden te krijgen begon hij te schoppen en te schelden. Alzheimer, lijkt mij.’

‘Luister, ik weet dat ik dit niet hoeft te zeggen, maar als Harper een kwetsbare oudere is, moeten we alles volgens het boekje doen.’

‘Dat weet ik. Komt in orde. Ik heb om een maatschappelijk werker gebeld. En niet alleen voor hem. Dat jochie zal ook hulp nodig hebben.’

Er valt een stilte en ik vermoed dat we allebei hetzelfde denken.

Het is heel goed mogelijk dat we hier te maken hebben met een kind dat nooit iemand anders heeft gekend – dat daarbeneden geboren is. In het donker.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Ik ga nu weg. Ik ben er rond twaalf uur.’

x

BBC Midlands Today

Maandag 1 mei 2017 | Laatste update 11:21

BREAKING: Meisje en peuter gevonden in kelder in Noord-Oxford

Er komen berichten binnen over de ontdekking van een jonge vrouw en een klein kind, vermoedelijk haar zoontje, in het souterrain van een huis aan Frampton Road, Noord-Oxford. Bij de burens is een verbouwing gaande, die vanochtend tot de ontdekking van het meisje leidde, dat kennelijk in de kelder opgesloten zat. De naam van het meisje is niet bekendgemaakt en de Thames Valley Police heeft nog geen verklaring afgegeven.

Meer nieuws hierover volgt zodra we het binnenkrijgen.

11.27 uur. Op het bureau in Kidlington bekijkt Gislingham Harper op de videolink. Hij heeft nu een overhemd en een broek aan en zit voorovergebogen op de bank. Naast hem zit een maatschappelijk werker op een rechte stoel aandachtig met hem te praten; een recheerchepsychologe luistert van een afstandje mee. Harper komt rusteloos over – hij is continu in beweging, met één been dat de hele tijd op en neer wipt – maar het is toch te zien, zelfs zonder het geluid aan, dat hij een min of meer samenhangend verhaal vertelt. Voorlopig althans. Hij kijkt de maatschappelijk werker gepikeerd aan en wuift wat hij zegt met een stramme gerimpelde hand weg.

De deur gaat open en Gislingham draait zich om. Quinn komt binnen, gooit een map op de tafel en leunt tegen het bureau. ‘Everett is meteen meegegaan naar het ziekenhuis, dus zij zal het meisje verhoren zodra het mag. Eri...’ Hij bloost. ‘Somer is teruggegaan naar Frampton Road om het huis-aan-huisonderzoek te coördineren. En Challow is er bezig met het forensisch team.’

Hij maakt een notitie op de zojuist neergegooide map en steekt zijn pen achter zijn oor. Zoals hij zo vaak doet. Dan knikt hij naar het videoscherm. ‘Al iets wijzer?’

Gislingham schudt zijn hoofd. ‘Die maatschappelijk werker zit er al een halfuur. Hij heet Ross, Derek Ross. Ik heb hem wel eens eerder gezien. Weet je al wanneer Fawley terug is?’

Quinn kijkt op zijn horloge. ‘Een uur of twaalf. Maar hij heeft gezegd dat we vast moeten beginnen, als het mag van de dokter en de maatschappelijk werker. Er is trouwens een advocaat onderweg. Die welzijnswerker dekt zich goed in. Kun je die vent ook niet kwalijk nemen.’

‘Speelt op safe dus,’ zegt Gislingham droogjes. ‘Maar kunnen we ervan uitgaan dat hij verhoord mag worden?’